

Kapaszkodom nagy, világmegváltó dolgokba. Megveszem a Vuitton-t. Amelyik a kirakatban a babán van. Közben leérek a mozgólépcsőn a metróhoz. Még soha nem operáltak. Semmi közöm a kórházhoz, ötvenöt kiló vagyok, narancssárga túsarkúban járok, és a mellemben csak egy ciszta van. Vagy fibróma. Forgatom, gyűrögetem, hajtogatom a leletemet. Kezembe adták. És akkor véletlenül meglátom, felül, pontosan az oldal bal sarkában azt a kis odavetett szót. Emtu. És alább gyors egymásutánban latin kifejezések, a legalján meg, mint végkonklúzió, egyetlen elnyújtott betűsor. Mint amikor a faxból kiérkező lapot kihúzzák a gépből. Vagy beakad, igen, igen, inkább beakad. Az ember mérgelődik, kopogtatja a szerencsétlen masinát, menne már kávézni, ez meg itt akadozik. Aztán nekimegy és kirántja. Az utolsó sor meg elcsúszik. Így lehetett az én leletemmel is. És végre megtudom ezt a kis dolgot a mellemmel, mert a legalján, de tényleg a legeslegalján az áll, hogy tumor malignus mammae.

Megbicsaklik a lábam. Apa. Sok éve volt, beszállították az onkológiára. Maga elé néz, nem eszik. Egy nap üres az ágya, fogatlan betegtársa az ajtó felé bököget, odalenn van a hullaházban. Sok apróság ötlük fel még. Csipkemelltartóm, kivágott, szűk ruhák, tengerpart és szerelem. Műszerek fémes csengése, infúziós állvány.

Nem. Esküszöm, hogy nem. Ott állok a peronon. Táskámat határozottan szorítom. Gyerünk már.

Kérjük a biztonsági sávot elhagyni, szerelvény érkezik! Belépek az érkező metrókocsiba. Akár egy újszülött, úgy vagyok ott, mindenki felett. És mintha a világ, ez a ronda, mézarany Vuitton-kavalkád, ez a bagzó, érzéketlen nyomor kifordulna sarkaiból. Egy lány erélyesen tör utat magának. Több fiú ordítva átkozza a cigányokat, én meg rákos vagyok. A tegnapba, maradék életdarabkáimba kapaszkodom, tévéorozatba, pizzaszeletbe. Egy elmosódott betűsor. Ennyi. Mintha valaki súlyos denevérköpönyeget hajított volna rám, és önkényesen kiragadott eddigi napjaimból. Azt is mondhatnám, egészében erősebben, intenzívebben élek. A parfümöm facsarja orromat, ott, annak a kiskölyöknek túl rikító a pólója. Ülök, utazom tovább.

Kiszállok a Nyugatinál, markolom a mozgólépcső korlátját, elfehérednek az ujjaim, megyek felfelé. Haza. Beletúrok a tincseimbe, rendezem a hajam, és nem értem, miért rendezem, hiszen pár hét múlva nem lesz hajam. És hogy van az, hogy embernek érzem magam.

A bérház kapuja előtt sok színes autó parkol. A kukák ott díszlegnek nyitott fedelükkel, mint sok tátott száj. Köröttük az aszfalton megsárgult újságok, kabátfosztlány, sárcipő, kólásüvegek. Olyan düh fog el, hogy pusztá kézzel képes volnék megfojtani valakit. Gyalázatos bögés. Megfáradok, lihegek.

Apa nem a rákba halt bele. Túlkezelték, tüdővizenyőt kapott. A megkésett szemeteskocsi robajjal, döngve fordul be a sarkon. Mintha világvége lenne. Pedig nincs. A toronyóra pontosan tízet mutat. Éhes lettem.